

(1.) та тогава да сме възприемали Свещеническото званіе. Но за единъ такъвъ не приготвенъ свещеникъ, и това ни е порокъ; защото има съ какво да са извини, има и примѣръ за оправданіе то си.

Ето Тимотей!—На когото пишала: Апостолъ Павелъ.—Той не била изпърво съвършено просвѣтенъ отъ сватата Богодухновенна нарка, а ржкоположенъ за свещеникъ на Христіенитѣ, въ Ефесъ Градъ. Но, слѣдъ ржкоположеніето си билъ пжкъ твърда ѹсърденъ, и съсъ голѣмо вниманіе слѣшала началника си св. Апостола като го характеризирала въ званіето мѣ.—За което писалъ тжй: „Докаѣ дойда внимай въ прочитанъето, въ наставленіето, и въ побченіето; защото, тжй като правишь, и себѣ си ще спасешъ, и тѣзи които тж слѣшатъ.“ [Тим. 4, 13—16.] И пжкъ, чи съ ѹсърдіе испзнавала той началническото си наставленіе въ прочитанъето на това свидѣтелствова добрата мѣ обхода; а спорѣдъ тж, свидѣтелствова и Православната наша Черква съсъ ежегодишната мѣ памать, като на Божій ѹгодникъ.

Ако ли са слѣчи единъ отъ насъ свещеницитѣ да отхвърла показанный примѣръ за подражаніе намъ, и въ всяко отношеніе неисказанно отъ Св. Ученицы и Апостола Христовы—и отъ Св. Тимотеа,—подъ извиненіе чи, днешните врѣмена не съ съобразавали съ тогавашните, и не го оставали грижите мѣ да прочита въ вѣронсповѣдните Пра-

---

[.] Такова за Черквата благодѣтелство, зависи вече само отъ народните ни Български свещенноначалници;—чрезъ което ще спрѣтъ въ бждѣщността тжквы подобно писменни баркораніа мѣждъ книжната наша. Изд.